

Mødet genoptaget Kl. 7.

Laurson: Maa jeg allerførst have Lov til at omtale eller rette Anke over, hvordan enkelte af vore offentlige Institutioner undertiden kan smøle med en Sag, trække Afgørelsen i Langdrag for til sidst i dette Tilfælde, jeg skal anføre, endogsaa fuldstændig at kaste den bort. Om dette Tilfælde, som jeg kender fra min Hjemegn i dets Enkeltheder, skal jeg tillade mig at meddele følgende: I 1923 blev der fra en gammel, svagelig Kvinde indsendt Anmodning til Invaliddeforsikringsraadet om at faa Invalidrente. Sagen trak i Langdrag og var for længst skrevet i Glemmebogen, nemlig Invaliddeforsikringsraadets Glemmebog; men ved Henvendelse 4 Aar efter blev den atter draget frem for Lyset. En Gang i sidste Foraar henvendte en Søn af denne Kvinde sig til mig med Beklagelse over, at denne Sag ikke kunde finde sin Afslutning. I denne Mellemtid, disse 4 Aar, havde vedkommende Ansøger flere Gange rettet Anmodning til Invaliddeforsikringsraadet om snarlig Afgørelse af dette Spørgsmaal, og det samme var Tilfældet med den stedlige Sygekasses Formand; ogsaa han havde ikke mindre end 4 Gange tilskrevet Raadet med Spørgsmaal om, hvordan Sagen forholdt sig, og hver Gang havde han ligesom den anden Forespørger vedlagt Svarporto; men i ingen af Tilfældene kom der nogen Sinde Svar paa Forespørgselen. Dette kan vel nok betegnes som en Utilbørlighed. I 1927, altsaa 4 Aar efter, tabte Ansøgeren Taalmodigheden, hvad der jo i Virkeligheden heller ikke var uden Grund. Han henvendte sig da til mig og spurgte, om jeg ikke vilde hjælpe ham med at finde den Sag og faa den frem til Behandling og Afgørelse. Jeg henvendte mig derefter paa Invaliddeforsikringsraadets Kontor med Beklagelse over denne Sendrægtighed, hvilket ogsaa indrømmedes fra Kontorets Side. Fejlen blev, saa vidt jeg husker, adresseret til en Læge, hos hvem Ansøgningen fik Skyld for at være blevet forglemt. Sagen kom nu efter min Henvendelse for Dagens Lys og blev behandlet, og i Løbet af et Par Maaneder fandt Afgørelsen Sted. En saadan Behandling, for ikke at sige en ligegyldig Behandling af en gammel, svage-

lig Kvinde fra Invaliddeforsikringsraadets Side kan kun beklages, og jeg henstiller til det Ministerium, under hvem dette sorterer, at forhindre, at dette gentager sig ret ofte.

Dernæst har jeg et Spørgsmaal til den højtærede Handelsminister: Hvornaar kan det ventes, at den højtærede Minister vil fremsætte Forslag til Revision af Næringsloven? Den saakaldte Næringslovskommission af 13. Maj 1921 har for over et Aar siden afsluttet sit Arbejde og afgivet Betænkning. Den Næringslov, vi nu har, daterer sig jo fra 29. December 1857 med visse Ændringer af 27. Maj 1873. Den tiltrænger altsaa ifølge sin Alder og den Udvikling, som siden har fundet Sted, i højeste Grad en Revision, idet mange af dens Bestemmelser jo er lige saa forældede som selve Sproget, hvori den er skrevet. Særlig er eet Forhold i højeste Grad utiltalende, det er ved Auktionsvæsenet de saakaldte Samlingsauktioner; de florerer i stor Udstrækning, væsentlig kun til Fordel for dem, der afholder disse Auktioner. Nu er det ikke, fordi jeg tror, at denne Form for Salg af Varer ikke kan forhindres eller indskrænkes ifølge den gældende Næringslov; det kunde sikkert ske, hvis Øvrigheden vilde bidrage dertil. Som det gaar i Øjeblikket, burde der efter min Formening betales Afgift af de Mennesker, der lader afholde disse Samlingsauktioner, som i Virkeligheden er Auktioner over Skrabsammen af alt muligt; og det generer de næringsdrivende, som jo maa betale for deres Borgerskab. Jeg skal nu ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal for Øjeblikket, skønt der kunde være god Grund dertil, men vil vente, til et Næringslovsforslag forhaabentlig i en nær Fremtid bliver fremsat, og jeg retter kun dette Spørgsmaal til den højtærede Minister: Naar vil dette ske?

Angaaende den Diskussion og Brevveksling, der i den senere Tid er blevet ført imellem Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund om Lønsspørgsmaalet, blev der ogsaa her i Salen, først af det ærede Medlem Hr. Stauning og senere af det ærede Medlem Hr. Einer Jensen, ført et Forsvar for, at der intet som helst Grundlag skulde være for Lønnedsættelser udover, hvad der allerede var foretaget, idet Lønningerne siden 1920 var blevet reduceret med 40 pCt., medens Pristallet for samme Tid kun var gaaet ned med 33 pCt. Men Udgangspunktet for disse Betragtninger er efter min Formening ikke rigtigt